

Land! Land! Land! Hør Herrens ord! Jer. 22, 29

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1951

5. årgang

Julehilsen

TIL SPYDEBERG MENIGHET

fra sokneprest Møller-Nielsen

Kjære alle sammen!

Jeg vil be Dere å legge nøye merke til hva jeg skriver til Dere i dette julenummeret. Det er en meget viktig side ved juleevangeliet, Lukas 2, 1—14, jeg vil feste oppmerksomheten ved. Det forteller ganske enkelt og liketil hvorledes vi best kan finne veien til Jesus for å få svar på det spørsmål som er det viktigste for oss alle: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Jeg kan trygt si at det begynner med bønn. F. eks. slik som vi synger om det i en julesalme:

*Her kommer dine arme små,
o Jesus, i din stall å gå.
Opplyst enhver i sjel og sinn
å finne veien til deg inn!*

Det er iallfall tusenvis av barn i hjem og skole og søndagsskole som øver seg på den salmen nå i mørketiden, gjennom hele adven-

ten, i spent forventning om hva julen vil bringe. De er overbevist om at det er sant som vi synger om Jesus:

*Nu bor han høyt i himmerik,
han er Guds egen Sonn,
men husker alltid på de små
og hører deres bønn.*

Og til trøst for alle voksne, menn og kvinner, unge og gamle, rike og fattige, friske og syke, hjemløse og forkomne, som bærer på en stor sorg, vil jeg si: Betro Dere til Jesus! Ingen forstår oss så godt som han.

*Han ser hver en lengsel i sjelens grunn
som etter det evige higer.
Han hører hvert sukk som i nattens stund
fra dypet til himlen stiger.*

Det må ha vært en sådan lengsel, et sådant sukk de bar på, de hyrdene vi hører

JULEHILSEN

Fra våre nye venner på Mørk Pleiehjem, herr Mikkel Toime og frue fra Estland

Mikkel Toime har gledet oss ved å sende nedenstående til vårt menighetsblad. Som ventelig er, har han ikke skrevet på norsk. Dertil har han vært her for kort tid, men han skriver bra tysk. Det tyske språk er jo heller ikke hans morsmål, likevel behersker han det meget godt. Han har også sendt med noen julesanger på sitt morsmål — estnisk. Og vi hadde lyst til å la en av dem trykke her i bladet for å gi våre lesere en smakebit av dette språket. Vi håper at trykkeriet har de nødvendige bokstaver til å gjengi det rett.

Så kommer vi her med oversettelsen av det han har skrevet:

Så sier Herren Jesus, den allmektige Gud:

«At Dere alle må være lysets barn», Amen, Amen, Amen.

Jeg er et stakkars menneske, en fattig flyktning, som har mistet alt jeg eide i mitt dyrebare hjem og fedreland. *Men hva jeg ikke har mistet, det er min Gud og Fader, Jesus Kristus, som lever i mitt hjerte.*

Gud har gjennom sju — 7 — lange flyktningear alltid ledet min kone og meg med sin usynlige hånd — fra mitt hjemland og helt hertil. Derfor sier jeg til alle dere troende mennesker: «Elsk Eders Gud og Frelser. Han som har elsket Eder.» «Derfor er Han jo blitt Menneskesønnen og er kommet

om i juleevangeliet. Vi må huske på at de var israelitter. «Israelitt» betyr «en som kjemper med Gud». De var fra barndommen av fortrolige med Guds løfter om den Frelser som skulle komme og fri dem ut av all deres nød og trengsel. Og så gikk deres bønn og lengsel i oppfyllelse da Herrens time kom. Som det står i et salmevers:

*Hva godt han oss vil unde,
når vi kun giver tål,
det skjer i rette stunde
og når sitt endemål.*

Det er det juleevangeliet stiller i utsikt også for oss, så mange som vil bøye seg for barnet i krybben og ta imot Guds usigelige gave, som ved sin dype fornedrelse fra krybben til korsset har vist oss at han for vår skyld ble fattig, da han var rik, for at vi skulle bli rike ved hans fattigdom.

La meg så til slutt sammenfatte det hele i følgende salmevers:

*Hver juleaften når klokker mon gå
og lyden den bær over heie,
da kaller vår Herre ad sine små
på deres sorgfulle veie.
Den julegave han verden har sendt,
den vil han at alle skal eie.*

til verden, nettopp fordi Han har elsket Eder.»

Dette er Guds ord ved hans engel — Lukas 2, 10:

· (Vi skriver det på hans morsmål, estnisk. Det er altså fra Lukas evangelium — kapitel 2, vers 10 og 11):

«Ja Ingel utles neide: Ärge kartece, sest waata, ma kunlutan teila sunt rõõmu, mis kõige rahavale peab saama.

2, 11: Sest teile on täna Taawati limas õnnidegija sundinud, kes su Issand Kristus. — Aamen.»

Nå tillater De meg nok, mine kjære venner, for således vil jeg kalle Dere alle — å fortelle Dere i korhet hvorledes vi har levet i vårt kjære hjemland og feiret julehøytiden der og i leirene under flyktningetiden. Dere unnskylder nok at jeg kommer med dette til tross for at jeg ikke er lærd og heller ikke har gått noen høyskole.

Vi levde i fred og ro i vårt dyrebare fedreland, gjorde vårt arbeid, og under Guds velsignelse spiste vi vårt daglige brød. Vi gjorde ikke andre noe vondt. Men mot oss har de slemme mennesker gjort urett. De har røvet vårt land og vår fred. Det er mennesker som lever «i mørket» og bare tenker på å gjøre andre vondt.

I fredstid hadde vi våre høytidsdager. På disse, således som i julen, Jesu Kristi fødselsdag, gikk vi i kirke for å takke Gud. Det gjorde også mine landsmenn, for estlendingene er jo også — som folk i de nordiske land — alle kristne og bekjenner seg til Den evangelisk-lutherske lære.

Om høsten, år 1944, da vi måtte flykte, sa jeg til min kone Martha: Den som den allmektige Gud vil bevare, bevarer Han overalt, hvor han er og hvor han går. Således var det også i vårt hjemland under fiendens angrep, således gikk det også under flyktningetiden i Tyskland, hvor flygerne strødde bomber rundt omkring oss, men vi — Gud være takk! — ja, vi ble bevart uskadde og friske. Ja, jeg har trodd på Gud og Jesus Kristus og båret Ham i mitt hjerte og elsket Ham. Ja, jeg tror ved Ham å eie evig liv.

Og så — det var da kanonene tidde — dro jeg med min kone den 12. august 1945 inn i den lille byen Götz, den første fangeleir som da ble åpnet, og der begynte vår fangetid. Der ble alle flyktninger fra de Baltiske land samlet — tilsammen 1000 personer. Av estlendere var vi bare to familier. Den ene familien ble snart sendt derfra til en annen leir, og min kone og jeg ble tilbake som eneste estlendere. — I denne flyktningeleir feiret vi

også vår første julehøytid. Vi laget også et lite juletre, så fattige som vi var.

To hundre personer fra Lithauen hadde i nærheten av brakkeleiren bygget opp et høyt kors, som ennå står der. Lithauerne var nemlig alle sammen katolikker.

Sommeren 1946 ble vi sendt til Augsburg. Der ble det tunge tider. Vi sultet og hadde det vondt, for der var det meget lite mat. Men jeg bød alltid den allmektige Gud om at vi måtte få være friske og at Han måtte være med oss.

Og vi holdt ut. På Jesu fødselsdag pyntet vi alltid et lite juletre. Således levde vi der fra 1946 til 1950, og hvert år hadde vi et lite juletre.

Til slutt vil vi si at vi gleder oss over at den allmektige Gud har ført oss til Norge, hvor vi er blitt mottatt så vennlig av det 97 pst. kristne, norske folk og over at vi også her kan få et lite juletre og på den hellige aften kan få høre Guds ord gjennom englemunn.

„Italiahjelpen“

Ved ofring i Spydeberg kirke til «Italiahjelpen» søndag den 9. desember kom det inn kr. 492.—.

For dette pene beløp sier vi på de nødlidendes vegne hjertelig takk.

Samtidig vil vi uttale vår glede over å merke den store offervilje som ennå finnes i vårt norske folk, når det gjelder å rekke en hjelpende hånd til mennesker som er kommet i nød. Flomkatastrofen i Italia framkalte over vårt vidstrakte land en spontan reaksjon og fikk nestekjærligheten til å sette en vakker frukt. Dette er et stort lyspunkt midt i tidens mørke. Og vi gleder oss over at Spydeberg menighet også ville gi sin håndsrekning på den måte som det skjedde siste søndag.

Hovin kirke

Det har i den senere tid ikke vært skrevet meget om Hovin kirke. Deroppe har alt gått i stillhet, og noen store forandringer eller forbedringer har ikke vært utført. I sommer har det imidlertid vært utført et par ting som vi vil sette fingeren på ved årets avslutning. — Den ene ting er utvendig maling av gravkapellet. Kapellet står nå nymalt og i god stand. Det er vi glad for, og vi retter en takk til de bevilgende myndigheter for deres velvilje på dette punkt.

Dernest skal det nevnes at vi i årets løp har fått nye gardiner i Hovin kirke. Pengene til denne nyanskaffelse har vi fått av et legat som i sin tid ble opprettet og bærer navnet: «Søstrene Anne og Marie Amundruds legat til Hovin kirke.»

Gardinene kostet kr. 507.60 og ble sydd og hengt på plass av menighetsrådet i forbindelse med kirkevergen.

Gledelig jul!

En riktig god og velsignet julehøytid ønsker vi alle menighetsbladets lesere — både innenfor bygden og utenfor!

Dernest sier vi hjertelig takk for året 1951!

Takk for all støtte til vårt menighetsblad — både ved gaver og inserater!

Det er gildt å merke at bladet vinner inngang i hjemmene rundt omkring i vår bygd!

Takk til alle som på en eller annen måte har gitt uttrykk for at de setter pris på bladet!

Også i dette året har de vanlige nummer av bladet kunnet sendes ut uten økonomiske vanskeligheter, og det vil ikke si så litet under de nåværende forhold.

Samtidig sender vi også en takk til bladets kasserer, ekspeditør og til alle annonsører! Mange takk for velvillig hjelp og støtte!

Så ønsker vi at vår gode Gud og Far vil gi oss en velsignet julehøytid og at Han vil skåne folkene utover den hele verden for ny strid og uroligheter i den hellige juletid. — Ute i verden finnes det nok mange som må tilbringe julen på en helt annen måte enn vi kan gjøre det. La oss da ta dem med i våre bønner og selv være takknemlige for Guds gode gaver til oss og vårt norske folk, så vi kan eie julefred og sann juleglede både i hjerte og hjem!

Guds rike signing over vårt folk og fedreland!

Kirkebussen i Spydeberg

Torsdag den 21. november ble den brikken trukket, som var solgt lodder på til inntekt for kirkebussen. Trekningen fant sted på lensmannskontoret. Den heldige vinner ble Otto Svenneby, Elgtun, Slitu, på lodd nr. 1419.

Samme kveld hadde Spydeberg menighetsråd arrangert utlodning på Betania til inntekt for ovennevnte formål. Det ble bra resultat av begge deler. Til sammen innbragte disse to utlodninger ca. kr. 600.—. Det var helt over forventning. — På menighetsrådets vegne bringes herved en hjertelig takk til alle dem som har tatt lodder, både på brikken og ved utlodningen i Betania. Takk også til dem som bragte gaver til utlodningen i Betania. Spesielt vil vi gjennom vårt menighetsblad sende en velfortjent takk til den utenbygds giver av den utloddede brikke. Det var nemlig denne gave som ga støtet til begge disse utlodninger hvis resultat er blitt så godt som ovenfor anført.

Nå har vi altså tilstrekkelig med midler til drift av kirkebussen for inneværende budsjettår — og kanskje noe til. Det er vi meget glad for. Men samtidig vil vi uttale hå-

Til selvprøvelse

En anonym innsender har gjennom posten sendt oss nedenstående avisutklipp med tanke på at det kanskje kunne være passende stoff for menighetsbladet. Vi takker innsenderen og vil samtidig sende en henstilling til andre som finner et passende «stykke» som ønskes inn-tatt i menighetsbladet å oversende det til oss. Vi tar også gjerne i mot annet passende stoff som en eller annen har på hjertet og ønsker meddelt våre lesere. Stoffet kan gjerne sendes anonymt og i posten. Det vil da bli ordnet og sortert av redaksjonen. La det da bli en «masse julepost» — gjerne hele året rundt.

Så kommer det som til denne gang er sendt hit:

Hverdagsrelion

Det hendte i Østen. Men med visse forandringer kunne det høve over alt i verden.

Det var et stort møte, og mange folk var samlet. Taleren var en av de store, som mange folk kom for å høre. Han var særdeles populær og kjent som en svært folkelig mann.

På søndags formiddagsmøtet sto han som vanlig og talte, da døren til forsamlingshuset gikk opp, og inn kom en kvinne, som etter østerlands skikk hadde en stor bylt på hodet. Bylten besto av sengklær.

Taleren fortsatte å tale, han forsøkte å være uberørt av kvinnen med byrden. «Hun setter seg vel ned med den,» tenkte han. Men det gjorde hun ikke. Hun fortsatte å gå framover i lokalet. Og nå oppdaget han til sin overraskelse at det var hans egen hustru. Hva mente hun med dette? Hadde hun helt glemt respekt for tid og sted? Der kom hun helt

pet om at kirkebussen i framtiden må samle enda større interesse enn hittil. Dersom bare folk vil være flinke til å nytte kirkebussen, skulle det ikke være uoverkomelig å holde den gående. Men skulle det komme til å skje at den måtte kjøre omtrent tom gang etter gang, er det jo helt rimelig at det blir underskott. Vi vil derfor appellere til alle dere som har lang vei til kirken om å nytte kirkebussen riktig flittig. Sørg for at bussen blir fullstappet, eller henimot det i alminnelighet, så skal det sikkert komme til å gå riktig bra.

Menighetsrådsrepresentanten fra Mørk krets har gått i forbønn for folket derutefra for å kunne få bussen til å starte annenhver gang fra Enga og fra Dingstad.

Som bekjent har det vært innskrenket en del på turene fra Enga nettopp på grunn av liten tilslutning.

Vi vil nå håpe at folket på Enga—Mørk-ruten slutter opp om sin representant på en sådan måte at bussen kan svare seg like godt derute som fra Dingstad.

fram til talerstolen med sin byrde. Og så sa hun, stille og tydelig:

«Min herre, det fortelles meg at I er en særdeles prektig mann, snill og vennlig når I er her. Nå har jeg tatt sengklærne med hit, så I kan forbli her, og jeg skal også komme med matten min, og så kan I være snill hele tiden.»

Kommentar til dette er kan hende unødvendig. Men hva skulle hende om våre nærmeste skulle komme og fortelle i menigheten eller i ungdomsforeningen hvordan vi er i dagliglivet? Skulle de ønske at vi stanset i forsamlingshuset, der vi viser oss så gode og hyggelige, hjelpsomme og vennlige? Eller strekker vår vennlighet og hyggelighet til også hjemme, på arbeidsplassen og i ensomheten der ingen ser oss?

Det burde i allfall være slik. For Gud ser oss, og det er vel Ham vi vil tjene. Blir Han æret i vårt liv?

*

Det er nok ikke bare til prester og predikanter dette lille stykket har bud, men til oss alle. Nettopp i hverdagslivet er det vår kristendom skal stå sin prøve. Svikter den der, nytter det ikke stort om vi til søndags og til fest forsøker å ta oss godt ut.

Matias Orheim synger om dette i en av sine kjente sanger:

*«Kvardagskristen vil eg vera,
Syn for segn det krev Guds ord:
Samklang millom liv og læra,
Det er himmelsong på jord.
Som den djupe fjord kann greida
Spegla himlen hog og blå,
Skal ein kvardagskristen spreida
Festglans kring det kvardagsgrå.»*

*«Kvardagskristen, døypt til yrke,
Fødd til kjærleik, skapt av Gud,
Vigslar heim og hall til kyrkje,
Kjøkenkrå og handelsbud.
Mynt og vara før Guds stempel,
Fals og fusk på døri må.
Altarljoset i Guds tempel
Festglans gjev det kvardagsgrå.»*

Vi ville med dette henlede den nålevende generasjons oppmerksomhet på noe av det som tidligere er ofret til gagn og glede for etterlekten. De gamle har etterlatt seg et godt eksempel, og deres gjerning vil minnes med takk i lange tider framover.

Estnisk julesang

Viisil: Jumal, vägev valitseja.

Kellahäaled kõnelevad, Säaramas on tähevöö;
Nagu tiivad kahisevad Tasa läbi vaikse öö. —
Inglid lähenevad taevast, Kuulutavad pääsmist
vaevast:

«Rahvas vaene, rahvas pime, Kes sa patus
suremas,
Sulle ilmund önnis ime, Arm sull' abi läkitas:
Jumal saatnud om Poja, Kes sull' avab Isa
koja!»

Offervilje

Fra kontoret for «Kirkens Nødhjelp», Oslo, som arbeider for å hjelpe de mange flyktninger ute i Europa, har vi mottatt nedenstående lille stykke til velvillig overveie av vårt blads lesere:

Litt om amerikansk offervilje

Vi har ofte vanskelig for å forstå amerikansk kristendom.

Der kan være mye å si til det. La oss her bare ta fram ett trekk, der amerikansk kristendom synes å gå *dypere* enn vår: den rekker ned til bunnen av pengepungen. Det er fantastiske summer som hvert år ofres av amerikanske kristne. De underholder selv hele kirkens vidt forgrente arbeid hjemme, de holder et veldig misjonsarbeid gående — og de gir for å hjelpe andre kirker og mennesker i nød i andre land. Ikke minst innsatsen på dette feltet må vekke alles beundring. For bare å ta de lutherske kirker i USA, som tilsammen teller ca. 5 millioner medlemmer: i løpet av de siste ti årene har de gitt 28 millioner dollars — ca. 150 millioner norske kroner — til hjelpearbeidet, særlig i Europa. Dessuten har de gitt varer for 14 millioner dollars — ca. 90 millioner norske kroner, i det samme tidsrom. I 1951 har de amerikanske lutheranere satt seg som mål å samle inn 3.3 millioner dollars — 23 millioner kroner — til Lutheran World Action, kirkens hjelpeorganisasjon. Av det går syv millioner kroner til flyktningearbeidet.

Også her hjemme finnes der nok av eksempler på kristelig offervilje, men stort sett har vi alle mye å lære på dette feltet. Det faller her naturlig å nevne Kirkens Nødhjelp, som er den norske kirkes organ for hjelp utenfor landets grenser. Kirkens Nødhjelp har sammen med mange andre hjelpeorganisasjoner i de siste årene fått gjøre en innsats for de nødlidende millioner i Europa. Den nøden er ikke mindre i dag. Bare i Tyskland og Østerrike finnes der således 15 millioner flyktninger, hver uke kommer nye tusener til. De lever i store leirer, på minimum av plass, uten arbeid, nesten uten håp. Store masser av dem er ungdom. Kirkens Nødhjelp vil her sette inn i tiden som kommer. Det kalles på vår offervilje.

Oslo i november 1951.

P. s. Vi er jo vant til at alt som kommer fra «over there» skal være så aldeles storartet, hvorfor vi kanskje i blant nærmest ikke tar det helt alvorlig, men som skryt. Denne gangen ser det imidlertid ut til at vi som kristne i sannhet har noe å lære av dem på den andre siden av Storhavet. *Red.*

Restaureringen av Heli kirke

Restaureringen av Heli kirke nærmer seg nå sin avslutning. Det har tatt tid før snekker og maler fikk alt fra hånden. Men det er jo noe som hører til dagens orden. Hvis alt gikk «brennfort», kunne en fristes til å tro at en ikke på langt nær hadde fått valuta for de betydelige uttellingene. Planøkonomiens tidsalder må jo ha litt å stri med, den også. I de seinere år har det så visst ikke vært lett å fremtrylle de forskjellige materialer eller deler i rette øyeblikk.

Imidlertid har nå for lengst både murer, snekker og maler lagt siste hånd på sin del av restaureringen. Likevel står fremdeles noe småtteri igjen. Enkelte elektriske deler lar vente på seg, så vi dessverre ikke får ta kirken i bruk til jul — slik som vi i den seinere tid hadde håpet.

Fra først av hadde vi egentlig tenkt at hele restaureringen skulle være fullført i løpet av 1950, men det viste seg snart at den beregningen slo feil. — I mellomtiden har også herredstyret vært så elskverdig å bevilge til full elektrisk oppvarming av kirken — noe som vi er veldig glad for — men på det elektriske materiell var det en leveringstid av, sier og skriver, ti måneder. Dermed skjønner enhver at det ikke er gjort i en håndvending å få alt i stand. Til gjengjeld vil vi tro at det hele blir så meget penere og bedre enn det ellers ville ha blitt. Vi kjenner jo det gamle ordtaket: «Hastverk er lastverk.» Nå vil vi håpe at alle kirkens venner må bli riktig godt fornøyd når restaureringen er fullt ferdig ut på vinteren 1952.

På kirkegården har det også vært utført et stort arbeid. Frivillig har Heli-sokningene troppet opp med menighetsråd og kirkeverge i spissen og tatt et tak som det står respekt av. Massevis av jord er kjørt opp på kirkegården og fylt på der hvor det i høy grad trengtes, så til sommeren vil også en stor del av kirkegården ligge der i en ny skikkelse. — En betydelig besparelse for kommunen! Alle de frivillige fortjener stor takk for den gode innsats!

Men enda er det noe som mangler. Det er restaurering av kirkegårdsmuren. I tidens løp har naturligvis den ulaget seg. Og når både kirken og kirkegården er blitt stelt, trer manglene ved muren enda mer fram. Vi håper derfor at dette må bli ordnet med det første, så alt kan komme til å stå i stil.

Gaver til Menighetsbladet

Ole Thøgersen, Eng kr. 10.—. Fru Hilda Skjolden, Løvestad, kr. 10.—. Karl Herland, kr. 10.—. Rasmussen, Bekkevold, kr. 10.—. Thorleif Tronstad, kr. 10.—. Oddvar Moen, Rygge, kr. 5.—. M. P. kr. 10.—. Rasmussen, Bekkevold kr. 10.—.

Tusen takk alle sammen.

Heim - skole - kirke

Nødvendigheten av et *samarbeid* mellom heim, skole og kirke har på ny gått opp for oss på en måte som kaller til ny innsats.

Situasjonen er i dag den at samarbeidet mellom heim og skole stadig vokser og utvikler seg. Det er gledelig. Hele den nyere pedagogikk krever denne kontakt mellom skole og heim. Derfor søker skolen heimen og lærerne foreldrene mer og mer.

I løpet av kort tid vil dette samarbeid bli gjennomført over hele landet.

Dersom kirken står som passiv tilskuer til denne utvikling, vil den en dag finne seg helt utenfor. Og den ene siden vil falle ut av trekanten (heim — skole — kirke). Dette vil bety en videre sekularisering av heim og skole.

Her er det kirken må ta initiativ. Menighetsrådet er den instans som best kan samle her. Det kan lage møter eller fest og innby:

- 1) Skolestyret
- 2) tilsynutvalg
- 3) lærere
- 4) de kristelige organisasjoner og foreninger
- 5) og foreldre

og få en samling av de tre bærende oppsødingsinstanser på kristen grunn. Det kristne oppsødingssyn vil da bli båret fram i vårt falk.

Signing over tiltaket!

Hans Svarstad,

form. i styret

Hans Høeg,

form. i representantskapet

Bjarne Hareide,

styrer

Våre bortvandrede venner

Når julehøytiden kommer og årsskiftet nærmer seg, går tankene til dem som er flyttet fra sine kjære i årets løp. De blir savnet i hjemmet, og det i særlig grad i julen. Ved denne hjemmets fest er det blitt en tom plass. Det føles veldig sårt — enten det nå er mor eller far, ektefelle eller barn som var med i flokken siste julehøytid, men nå er gått over grensen til evigheten. Savnet føles nok til andre tider også, men i julehøytiden blir det likesom enda sterkere. Minnene om de kjære kommer, lyse og gode, og vi ønsker ennå mere at vi kunne ha hatt dem hos oss igjen.

Gud gi at det da for alle Dere som i år føler savnet og tomheten, måtte bli slik at dette løftet hjerte og sinn oppover til vår store og gode Far i himmelens lyse hjem. Det er jo Han som bestemmer over liv og død. Og Han har en god mening med alt Han gjør og ønsker å lede det slik at det kan bli oss til gagn. Således makter Han endog å vende sorg og savn til vinning. Han vil det skal bidra til å føre oss nærmere Gud, løse oss mer

fra det som hører denne verden til og gjøre oss til mer himmelvendte kristne.

Når Gud har kalt bort en av våre kjære, har Han noe å si oss som er igjen. De som er flyttet, kan vi ikke nå igjen foreløbig, men vi kan trygt overlate dem i Guds hånd. For oss gjelder det da å innrette oss slik at vi ordner det som Jesus kaller det ene nødvendige, så vi kan bli med ved den store festen i Guds evige rike når dagen kommer.

Sjømannsmisjonen

Spydeberg sjømannsmisjonsforening har siden siste møte fått venlig innbydelse til juletreffest hos fru Borghild Nilsen, Grini. Det er vi meget glad for og tar med takk imot innbydelsen.

Festen blir altså som tidligere bestemt *onsdag den 9. januar 1952 kl. 16 på Grini* — istedenfor på Fjellheim.

Medlemmene tar som vanlig med seg mat — denne gang til innlevering. Så vil vi håpe at alle foreningsmedlemmer er oppmerksom på forandringen og kan innrette sin tid slik at det passer å delta i juletreffesten.

Hermed ønsker vi hverandre vel møtt på Grini onsdag den 9. januar 1952 klokken 16!

Sant å si

er det med liten glede vi kommer inn på tema av den art som ordet blasfemi antyder. Men det går heller ikke an å tie. Den som tier samtykker. De kristne i oldtiden hadde et eget ordtak i slike tilfeller: Vi må tale for at der ikke skal ties. Det kunne gjelde læresetninger og avvergning av angrep utenfra på troen. De gamle talte godt for seg, men det var ikke sagt de kunne binde noen med argumenter alene, i visse tilfeller kommer man ikke til en annen overtyding ved argumenter, men ved personlig erfaring og opplevelse. Likevel måtte de stundom tale.

Når en i årets bokflom finner en bok som setter seg som oppgave å slå fast at Jesus var en uekte sønn av Herodes Antipas, så må det stemple som blasfemi, hverken mer eller mindre. Forfatteren meddeler at han har brukt evangeliene i det nye testamente som grunnlag for sine teorier.

At det teologisk-vitenskapelig ikke fins *antydning* av grunnlag i det nye testamente for en slik utekkelig teori, bekymrer åpenbart forfatteren seg ikke om. Når har han gått rundt i Oslo-avisenes redaksjoner og latt seg intervju om denne boken, og avisene har villig bistått ham med reklame.

Hverken Jesus selv eller hans troende menighet i Norge kommer til å falle til jorden ved dette skuddet. Kirken har sett mye slikt i sin lange historie. Hadde det nyttet å gi den ulivssår med slike midler, ville den gått til grunne for lenge siden. Ingen åndsbevegelse i historien kan opvise så mange gløgge. — grove og fine angrep som den kristne kirke. En hvilken som helst annen åndsbevegelse ville forlengst ha tilhørt historien, men ikke kristendommen. Det bekrefter seg stadig på nytt at ingen skal få makt over Riket, ikke engang helvetes porter. Men dypt tragisk og beklagelig er det at noen vil spille tid med å «bevise» at kristendommens grunnvoll — Jesus Kristus — svikter.

«hg» i «Ny dag».

Til våre menigheter

Fra biskopene

Ved lov av 22. desember 1950 er det bestemt at Bededagen fra og med 1951 legges til søndagen før Allehelgenssøndag. Både i Odelstings-proposisjonen til saken og i rundskriv til presteskaper har Kirkedepartementet presisert at lovendringen ikke betyr noen opphevelse av Bededagen eller noen endring av dens karakter, men bare en flytning av dagen. Søndag før Allehelgenssøndag er heretter Bededag, hvor det ritual og de tekster som er fastsatt for denne dagen, blir å bruke.

Når denne nye ordningen nå i høst skal settes ut i livet, bør det ikke bli noen famling omkring saken. Heller ikke den utbredte motviljen som forandringen er blitt møtt med, må få virke til slik usikkerhet. Men alt som kirke- og kristenfolk heter, må fra første stund av samlet og målbevisst gå inn for å gjøre den nye dagen til den rette alvorets og botens og bønnens dag.

Likesom prestene er pålagt å anlegge gudstjenestene i samsvar med dette, slik ber vi menighetene om å slutte opp om dagen med sitt nærvær og med sine hjerter. For Gud og for mennesker kunne vi ikke gi noe bedre svar på den endring i kirkelig orden som her er foretatt, enn om vi gjenreiste denne gamle helligdagen som en bots- og bededag i ånd og sannhet.

Det må varmt oppmuntres også til friere samvær om ettermiddagen og kvelden, hvor dagens særpreg får råde, og hvor andre mer spesielle interesser mest mulig kan tre tilbake. Den dagen går vi sammen i felles bot og bønn.

Om vi har i sannhet nok å gjøre bot for og be om. Med egne synder og forsømmelser må vi begynne, og stor tilgivelse og ny kraft må vi utbe oss. Om langmodighet med vårt folk og med hele den rådløse og lidende verden får vi rope. Fred på jorden lengter vi etter. Men fremfor alt ber vi om at Guds rike må komme og Guds vilje fremmes ved alt vi ellers skal igjennom, både av det som lyst og det som mørkt er.

Om noen så også vil markere den gamle Bededagen, som i år for siste gang står i almanakken, kan intet være i veien for det. Men hovedsaken er at den Bededagen vi heretter skal ha i Norge, blir løftet opp på sin rette plass med det samme.

1. oktober 1951.

<i>Johannes Smemo</i>	<i>Wollert Kron-Hansen</i>
<i>Arne Fjellbu</i>	<i>Kristian Schjelderup</i>
<i>Bjarne Skard</i>	<i>Ragnvald Indrebo</i>
<i>Karl Marthinussen</i>	<i>Johannes Smidt</i>

Gudstjenester

Lille-julaften, søndag 23. desember kl. 11: Famili-gudstjeneste i Spydeberg kirke. — Juletre. — Sang av barnekor. — Kirkebuss fra Enga kl. 10.15 og fra Dingstad kl. 10.15 om Knapstad og Bjaberg.

1. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til NMS. — Kirkebuss fra Enga kl. 10.15 om Frøhaugen.

1. juledag kl. 19 (7 em.): Høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring og korsang. — Kirkebuss fra Enga kl. 18.15 og fra Dingstad kl. 18.15 om Knapstad og Bjaberg.

2. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli kapell med ofring til NMS.

Søndag etter jul — 30. desember kl. 11: Gudstjeneste på Mørk Pleiehjem.

Nyårsaften kl. 23: Midnattsgudstjeneste i Spydeberg kirke.

1. nyårsdag kl. 11: Høymesse med nattverd i Hovin kirke. — Kirkebuss fra Svenneby kl. 10.15 om Solberg.

Søndag den 6. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke. Kirkebuss.

Søndag den 13. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke. Kirkebuss fra Mørk kl. 10.15 om Frøhaugen.

Søndag den 20. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke. Kirkebuss.

Søndag den 27. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke. Kirkebuss fra Svenneby kl. 10.15 om Solberg.

Søndag den 3. februar kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli nyrestaurerte kirke ved biskop Smeemo og soknepresten.

Døpte

25. november: Steinar Erik, f. 31/8—51 av foreldre: forpakter Erik Grepperud og h. Signe, f. Thorstensen, Moen.

25. november: Frank, f. 13/5—51 av foreldre: møbelsnekker Johannes Agard og h. Ella Nevanda, f. Larsen, Agarheim.

25. november: Anne Karin, f. 1/4—50 av foreldre: gårdeier Nils Einar Dingstad og h. Ruth, f. Rosnes, Dingstad.

2. desember: Arild, f. 12/10—51 av foreldre: høvleriarbeider Ole Thøgersen og h. Inger, f. Andersen, Eng.

9. desember: Aksel Johan, f. 1/10—51 av foreldre: bileier Johannes Bjerke og h. Aagot Marie, f. Hestengen, Sundby.

9. desember: Martin Alvin, f. 6/12—50 av foreldre: forpakter Tor Thorsen og h. Reidun, f. Eriksen, Røtterud i Heli.

9. desember: Tove, f. 14/9—51 av foreldre: mek.arb. Sverre Thorolf Holstad og h. Thora, f. Nesteppen, Spydeberg skole.

Døde

3. oktober: Asbjørn Marius Olafsrud, ugift, hjv., født 7/1—1920, Olafsrud.

30. november: Anton Liverud, gift, fhv. gbr., født 18/9—1879, Kirkerud.

10. desember: Anna Sofie Eng, f. Berg, født 17/10—1876, gårdbrukers hustru, Melkeberg.

*

Vi lyser fred over deres minne.

«Se, Gud er min frelse, jeg er trygg og frykter ikke; for den Herre Herre er min styrke og lovsang, og Han ble meg til frelse.»

Esaias 12, 2.

<p>Sverre Nilsen Spydeberg, tlf 136 a. Bilforretning og verksted.</p>	<p>E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf 15.</p>
<p>A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.</p>	<p>Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Alle hverdager kl. 9—13 og fredag dessuten kl. 16—17. Tlf. Spydeberg 7.</p>
<p>Magnus Pettersen anbefaler store og små busser til turkjøring. Tlf. 69, Spydeberg.</p>	<p>Hans Alvim Kolonial — Glass — Stentøy — Kjøkkenutstyr. Spydeberg, tlf. 178.</p>
<p>Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.</p>	<p>Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.</p>
<p>A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.</p>	<p>Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf 43</p>
<p>Dagny Ødeli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 180.</p>	<p>Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.</p>
<p>Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreing. Tlf. Spydeberg 198.</p>	<p>Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.</p>
<p>Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur. Malerverer — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.</p>	<p>Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brødr. Helle Tlf. 184, Spydeberg. Kjøtt og flesk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg.</p>
<p>Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.</p>	<p>Hartvig Ruud aut. installatør Nyinstallasjoner og reparasjoner Tlf. Spydeberg 231</p>